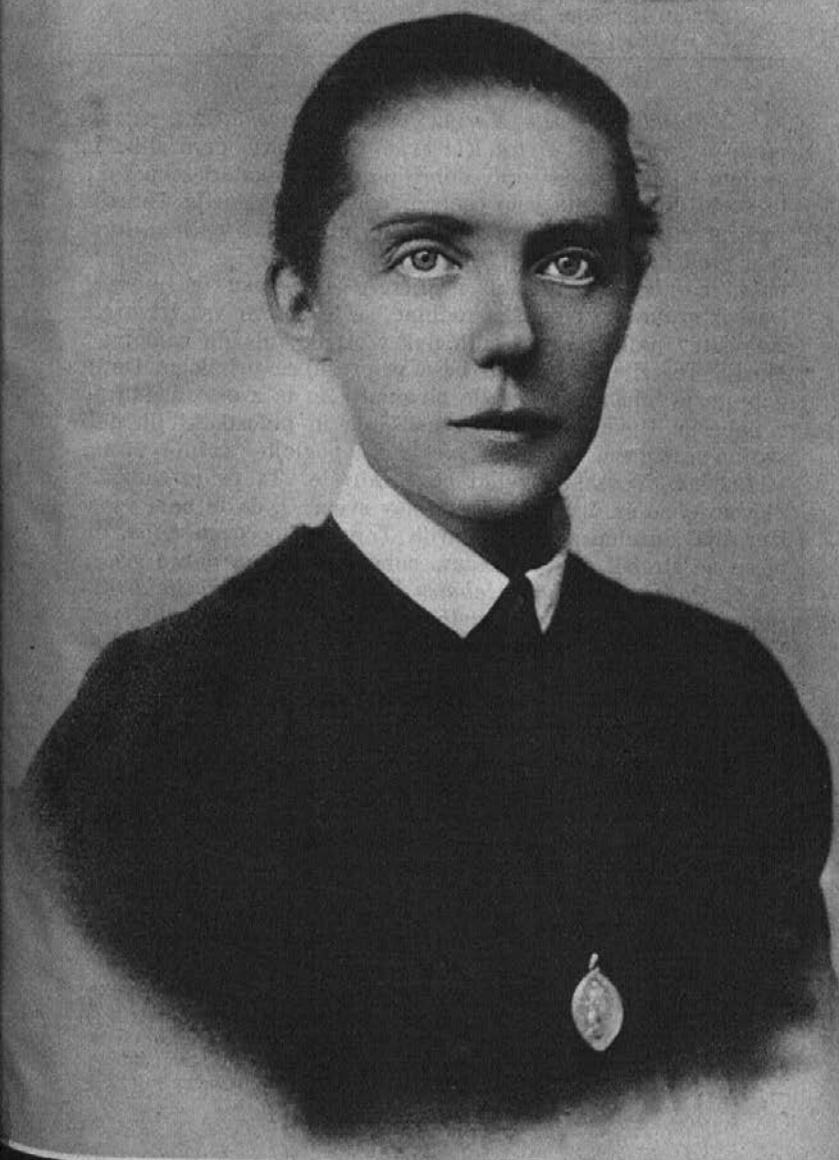

Poštnina plačana v gotovini!

Odmev iz Afrike

Februar 1934

Odmev iz Afrike. Katoliški misijonski list v podporo afriških misijonov. Blagoslovljen po štirih zadnjih papežih. Izdaja ga Družba sv. Petra Klaverja. Izhaja v slovenskem, hrvatskem, češkem, poljskem, nemškem, italijanskem, francoskem, angleškem, ogrskem, španskem, portugalskem in holandskem jeziku.

»Odmev iz Afrike« stane letno 10 Din, 5 lir, 2.50 šil., 60 am. ets. Vsako leto ima prilogo »Klaverjev misijonski koledar«. S prilogo stane 15 Din, 7 lir, 3.10 šil.

Blagovolite naslavljati na: Družba sv. Petra Klaverja, Ljubljana, Metelkova ul. 1. (Ček. šte. 10.887.)

Za Jul. Benečijo: Rim (123), via dell' Olmata 16.

Za Avstrijo: Salzburg, »Claverianum«.

Naše slike.

1. *Služabnica božja Marija Terezija Ledochowska, ustanoviteljica Družbe sv. Petra Klaverja.* To je naša prva slika in cenjeni čitatelji jo vsi prav dobro poznajo. Nekateri so poznali to sveto dušo morda celo osebno; saj je bila Marija Terezija večkrat v Ljubljani. Umrla je dne 6. julija 1922 v Rimu, torej šele pred dobrimi 10 leti. Služabnica božja Marija Terezija je naša vzornica v neutrudni misijonski delavnosti in ljubezni. Dasi iz grofovske plemiške rodbine, se je vendar vsa žrtvovala za rešitev najbolj zapuščenih duš v Afriki, ubogih zamorcev. Marija Terezija je pa tudi naša priprošnjica pri Bogu. Deliti dobrote je bilo njeno veselje na zemlji, in to zvesto nadaljuje v nebesih. Dokaz so številna uslišanja in milosti, ki jih deli svojim častilcem po vsem svetu. Le pogledjte zadnje strani »Odmeva«. V vsaki številki nove zahvale. To pa je samo iz Slovenije, so še druge iz vseh delov sveta. O, da bi nam vsem izprosila služabnica božja Marija Terezija močnega duha, da bi se ne strašili nobenih težav, nobenih žrtev za dobro stvar!

2. *Duhovne hčere služabnice božje Marije Terezije Ledochowske pri pakanju darovanih predmetov za afriške misijone.* Vse reči na tej sliki nam govorijo o ljubezni in darežljivosti plemenitih misijonskih dobrotnikov. Lepa monštranca, kipi, mašna obleka, cerkveno perilo, križi, škapulirji, rožnivenci, žepne ure itd. Vse, vse to gre v misijone. O, kako hvaležni so misijonarji za vse te reči. Kako blažena je sreča onega, ki za širjenje kraljestva božjega med pogani kaj daruje in najsibo tudi samo preprosti rožni venec.

Popolni odpustek,

za ude Družbe sv. Petra Klaverja pod navadnimi pogoji: 2. februarja, na svečnico. — 24. februarja, na praznik sv. apostola Matija.

Spomin na umrle.

† Preč. g. Janez Cerjak, kanonik, Sl. Bistrica. — Ana Perovnik, Sv. Ilj. — Dušan Serneck ml., Ljubljana. — Uršula Lužar, Duplice. — Ignac Smonkar, Straže. — Janez Grahek, Petrova vas. — Albin Pregelj, Toplice. — Anton Hojnik, Sv. Lovrenc. — Meta Vidmar, Zaloge. — Ana Slatinšek, Bočna. — Usmiljeni Jezus, daj jim večni mir!

P. Franc Moršer, F. S. C., s svojim 130 let starim faranom.

Novokrščenc, star 130 let.

Vsem dobro znani misijonar P. Franc Moršer, doma iz Kočevja, piše Družbi sv. Petra Klaverja iz Južne Afrike, misijon Ermelo:

Z velikim veseljem sem prejel lepo cerkveno perilo in zavoje z oblekami in oblekcami. Tisočkrat se Vam zahvalim za vse! Ali bi smel še za otroške oblekce prositi. Imamo tu v naši šoli več kot 170 otrok, nekateri od teh so komaj za silo oblečeni. Posebno bi rabili hlačke za dečke.

Poleg Vam pošiljam sliko 130 letnega zamorca, ki sem ga nedavno krstil. Je to moj najstarejši faran. Ime mu je Peter Ndhlova. V mladosti je služil kot vojak zulskega kralju Dingaan. Leta 1838 se je bojeval v bitki ob Blood River. Moj zamorec Peter je torej sodobnik Napoleona I. Že takrat je bil poročen in je imel dva otroka. Pripovedoval mi je, da je bil dvakrat poročen. Njegova druga žena je stara že nad 80 let. Peter ima pra-pra-pravnike. On sam pa je duševno še precej čil, samo noge in oči mu ne marajo več prav služiti. Lansko leto je bil sprejet v naročje sv. Cerkve.

Na sliki vidimo tudi njegovi pra-pravnukinji.

Zelo veliko duš čaka na nas, da bi jim odprli nebesa. Da bi Bog blagoslovil naše delo in se usmilil teh ubogih zamorcev. Saj se zdi res, da samo čakajo še, da bi bili

krščeni ter tako dobili potni list v večno domovino. Pomagajte nam z Vašimi molitvami, saj za podporo si komaj upam prositi.

Prvi škof v dolini 1000 gričev.

Apostolski vikariat Natal.

Pismo P. Le Barsa, oblata Brezmadežne.

Naši dragi Zulu bodo še dolgo o tem govorili! Saj je pa tudi nekaj posebnega! Škof s petimi misijonarji sredi Bušlandije, v Emapapeteni, v dolini tisočerih gričev. Malo je bilo še misijonarjev, ki so prišli v te kraje; prvi škof pa, ki je tja prišel, je naš priljubljeni msgr. Delalle. Prišel je, da posveti novo cerkev, ki bo posvečena Sv. Duhu.

Emapapeteni! To ime nas spominja zajemljive preteklosti. Nekoč je bil poglavar, ki je imel pač mnogo lepih lastnosti, a je, po nesreči, jecljal. Zulu so nagajivo imenovali njegovo deželo Ema-p-p-t-eni. Preteklost te dežele je bila samo: vojna, prepir, krivica, poganstvo. Več ali manj se mora reči, da je tako tudi še danes. Zulu v tem kraju so le malo dostopni za omiko, kar se o drugih Zulu ne more reči. V obleki so zadovoljni, da imajo le najpotrebnejše. Njih dolina je zelo nerodovitna; ceste ni, le steze vodijo ob pobočju gričev in se dvigajo zdaj strmo navzgor k vrhovom, zdaj padajo strmo v globine, na dan pa teče reka Emquellu. Tudi reka je deroča. Kadar je struga sploh napolnjena z vodo, je še dobro, kajti ta voda služi vsem prebivalcem za vse: za kuhanje, pijačo in pranje.

V Emapapeteni je pred nekaj leti P. Hanon ustanovil misijon. In prav tu v Bušlandiji je sklenil mladi misijonar P. Pfister, star šele 30 let, da zgradi cerkev iz cementa. In to v kraju, ki je proč od vsakega prometa in kjer bo treba ves material znositi ali na hrbtih oslov ali na glavah zuluških žená. — In glejte, po brezprimerni vztrajnosti in verski gorečnosti tega misijonarja, je bila pozidana stavba, ki je res lepa in kras vsega kraja.

Prva težkoča je bila to, kako dobiti primeren prostor za zidanje. Zamorci tega kraja so vsi razburjeni, ako vidijo, da se hoče kak beli človek sredi med njimi naseliti, in se do skrajnosti ustavljajo, če kdo, pa najsi bo misijonar ali ne, hoče kupiti ped zemlje. Neki dan je prišlo do hudega prerekanja in ob tej priliki je nekdo zamahnil s srpom proti misijonarjevi glavi. Ne bilo bi se misijonarju

dobro godilo, da ga niso rešili nekateri pogumni možje. Polagoma pa se je nasprotovanje le poglelo.

Potem je bilo treba pripraviti material. Dve leti so plezali katoličani domačini, zlasti žene in otroci, na gorske strmine, da so lomili kamenje in ga spuščali v dolino. Pesek pa so nosili iz struge. Pater sam je moral biti zidar, tesar in krovec, čeprav se teh rokodelstev nikdar ni učil. Pa vse je šlo po sreči, tako da je bil obod do oken kmalu postavljen. Obenem pa je bilo kamenje vse porabljeno. Nekaj kamenja se je našlo še v neki grapi blizu cerkve, drugo je bilo treba zopet vlačiti od daleč. Vendar se je dozidala cerkev z zvonikom in še malo župnišče. Danes je ta cerkev, ki bi pri nas doma ne bila nič posebnega, kras tega kraja, veselje Zulu-zamorcev in nekaj posebnega v okrogu teh gorskih velikanov. Le tega nikar ne vprašujte, v katerem slogu je zidana. Vse sloge vsebuje. Preprosto je zidana, a pravilno. Zlasti kor se lepo poda. Oltar je lesen, a z belo emajlovino prepleskan. Nad oltarjem je sredi svetlih zvezd podoba žalostne Matere božje, ki drži Jezusa v naročju. Izraz na obličju Matere in Sina je nekaj posebnega.

Naposled je prišel dan posvečenja. Čeprav je bil gospod škof že v letih, čeprav so bila pota slaba in celo nevarna, čeprav je bilo vroče in kraj pust in nedostopen, je škof vendarle hotel sam priti. Edino na konju se je dalo priti, pa tudi s konja je bilo treba mestoma stopiti in peš iti in od skale do skale plezati. Cel ducat konj je bilo v ta namen na razpolago, vsi so bili s cveticami ovenčani. P. Pfister je vodil malo karavano. Prehod je bil zelo težaven in je trajal štiri ure preko hribov in dolin ob žgoči sončni vročini. Katehist je šel v družbi otrok dve milj daleč naproti. Otroci so šli z zastavicami in pesmi prepevaje. Ko se je sprevod približal, so zazvonili vsi zvonovi. Pet misijonarjev se je pridružilo škofu, in sicer: P. Quintius, ki se je bil v delu in slabem podnebjju že zelo postaral, a v srcu ostal mlad kakor petindvajsetleten mladenič; P. Tual, pravec Bušlandec, ki je poprej zlasti proučeval zulu-govorico; P. Wiest, tudi Bušlandec, ki je nešteto krat, ko ga je noč zalotila na potu, kar na prostem prenočil; potem P. Pfister in jaz.

Cerkev je bila zelo okrašena, vrh zvonika je plapolala zastava sv. očeta.

Drugi dan je sonce prijazno sijalo. Kako lep pogled je bil na dolge vrste raznih barv, ki so odsevale od spreveda otrok in kristjanov, ki so prihitali iz bližnje in daljne

okolice. Ob 10 se je slovesnost pričela. Množica je napolnila ograjeni prostor. Skoraj vsi verniki so bili od škofa med sv. mašo obhajani. Po sv. maši je bil blagoslov z Najsvetejšim in škofov ogovor. Konec vse pobožnosti pa je zbral katehist Anton, ki so ga bili nekoč že pogani zastru-

Misijonar pripoveduje malim zamorčkom o Jezusu in nebesih; vsi ga pazno poslušajo in-zahrepené po sv. krstu.

pili, da je komaj ušel smrti, vse ljudi okrog škofa in ga v lepem govoru zahvalil za čast, ki jo je izkazal s svojo navzočnostjo temu kraju.

Zdaj je pa tudi želodec tirjal svojih pravic. Vsi so posedli v manjših skupinah ob gorskem pobočju in použili opoldansko kosilo. Bili so vsi namešani: katoličani, prote-

stantje, pogani. Nato so korakale naše šole v sprevedu mimo med petjem in poskakovanjem. Kako so ti naši zamorci živahni in okretni in gibki v svojih nedolžnih plesnih gibih. Do večera so se tako igrali, da so jih pogani kar občudovali in bi se jim bili najrajši pridružili.

Prav gotovo se bo o tej slovesnosti mnogo govorilo po vsej okolici. Že samo to, da imamo novo cerkev v Emapapeteni, nam bo privedlo mnogo duš.

Ljubi prijatelji, ki te vrstice prebirate, vam se imamo zahvaliti, da smo to delo mogli tako lepo dovršiti. Več nego eno dušo ste s tem rešili. Dovolite, da zopet kličem vašo milodarnost na pomoč. Upravljati imam osem misijonskih postaj 15 do 16 km oddaljenih in jih vsak mesec obiskujem. Na vsaki postaji bi bilo treba cerkve, zlasti pa na Brezmadežni in Otilijini postaji. Tudi se vam priporočam v molitev in žrtve za izpreobrnenje nad deset tisoč Zulu, ki so mi izročeni. Vaš trud ne bo ostal brez plačila, kajti kdor reši eno dušo, je s tem tudi svojo zavaroval.

Vedno veselo naprej!

Naslednje ljubko pisemce, ki ga piše neka stara misijonska sestra Dragocene krvi, bo marsikateremu izmed bralcev v zgled in pobudo, ker kaže, kako veselo ona pronaša svoje križe in težave.

»Tisočkrat Bog plačaj za poslane darove. O, kako smo se jih razveselili; zlasti, ker jih nismo pričakovali. Naša srca so polna hvaležnosti, usta pa pošiljajo hvalo proti nebu. Zdaj smo prosti najbolj težkih skrbi in moremo lačnim dati kruha. Kolikokrat nam je že Klaverjeva družba pomagala, da smo mogli gole obleči. Še danes se dečki postavljajo v hlačicah, ki ste jih takrat poslali.

Tudi tu je mnogo brezposelnih. Še nikdar se nam ni tako hudo godilo ko sedaj. Po božiču je nastopila huda suša. Ponekod je nastala nevarnost za slabo letino, ker so se celi okraj, posajeni s koruzo, posušili v Transwaalu. Rž smo še o pravem času spravili pod streho. Sicer je pa tu zelo milo podnebje. — 1904 sem mislila priti v Taglte umret, pa še danes živim. Imam vse polno revmatizma, vendar lažja dela v hlevu še opravljam. Zavoljo telesnih bolečin še nobene solze nisem potočila, ker se ne izplača. Silno rada delam v misijonu, čeprav sem premalo učena, da bi učila v šoli, pa mi preprosto delo vendarle donaja

dušnih koristi. Tako se rinemo naprej, dokler je božja volja. Najlepši so dnevi, kadar je krst ali prvo sv. obhajilo; tedaj tudi jaz čutim, da spadam zraven. Tako sem se udomačila tu, da komaj vem, da sem v Afriki, in bi za vse na svetu ne hotela več v staro domovino. Kraljevski in cesarski prestoli se podirajo, le božji kraljevski prestol ostane vekomaj.«

Misijon »Marija Trost«.

Apostolski vikariat Lydenburg, J. Afrika.

Piše brat Rafael Kolenc iz kongregacije Sinov presv. Srca.

Najlepše se vam zahvalim za stvari, ki ste jih poslali. Vse pošiljke so lepo dospele sem. Ljubi Bog naj vam in vsem dobrotnikom tisočero povrne!

Naše misijonsko delo gre kljub sedanjim žalostnim časom lepo naprej. Nova šola v Lydenburgu je dokončana. Sedaj postavljamo eno šolo v Nilsfruitu in eno v Glen-Cowie. Ko jih bomo dokončali, začnemo z novo cerkvijo v Witbanku, mizarsko delo se že pripravlja. Šole so prenapolnjene, treba bo nekatere podaljšati. Cerkev v Lydenburgu je dobila nov oltar sv. Male Terezije. Tudi šola je posvečena sv. Mali Tereziji.

Naj vam sporočim, kako smo imeli procesijo z Najsvetejšim na praznik presv. Rešnjega Telesa. Bilo je prav lepo. Procesija je šla daleč na okoli in je trajala več kot eno uro. Tako sem srečen, da sem mogel sezidati z vašo pomočjo dve kapelici za evangelije. Drugi dve pa sem moral zgraditi kar z rjuhami. Žalibog, še zakrpanih rjuh mi je letos skoraj zmanjkalo. Pa saj ljubi Jezus je bil tudi v jaselcah v borne plenice povit in zato tej naši misijonski revščini gotovo ne bo preveč zameril.

Z vseh večjih dreves so plapolale zastave raznih barv, katere ste mi poslali in ki so jih podarile radodarne ljubljanske tvrdke. Recite jim, da se vsem prav iskreno zahvalim. Naš prevzvišeni apostolski prefekt g. Alojzij Mohn je pri procesiji nosil Najsvetejše. Procesije se je udeležilo 5 duhovnikov misijonarjev iz raznih krajev, 12 bratov, 13 sester in 15 mašnih strežnikov. Ministrantki so bili v oblekah, ki jih je poslala vaša dobra Klaverjeva družba. Nebo so nosili naši 4 črni učitelji. Bratovščina sv. Ane je nosila zastavo sv. Ane, katero so naredile čč. sestre v Ma-

riboru. In Marijina družba je imela tudi svojo zastavo, katero nam je poslal neki dobrotnik z Nemškega. Res, praznik presv. Rešnjega Telesa je bil nekaj krasnega za našo misijonsko deželo. Seveda, vaša procesija v Ljubljani se z našo ne da primerjati. Vendar, Jezus je povsod isti.

V nedeljo po prazniku presv. Rešnjega Telesa pa smo imeli procesijo presv. Srca Jezusovega. Bilo je na isti način, kot na praznik presv. Rešnjega Telesa, samo evangelijev ni bilo. Na god sv. Janeza Kr. smo imeli 23 novokrščencev; nekaj otrok, nekaj odraslih. Vsi so šli med slovesno sveto mašo k prvemu sv. obhajilu. Zelo ginljivo je bilo to; kako sladka radost za nas, ko smo videli sadove našega truda. Po sv. opraviilu pa smo vse slavljenice pogostili s kruhom in čajem, za kar so nam bili prav hvaležni.

Kamor pogledam, povsod vidim lepa darila vaše prekristne družbe. Res se vidi, da vaša častita ustanoviteljica Marija Terezija Ledochowska, ki jo imenujemo »Afriška mama«, zelo skrbi za nas.

O, koliko misijonskih postaj v Afriki bi morali zapreti, če bi ne bilo Družbe sv. Petra Klaverja. Koliko zamorčkov bi moralo od lakote in brez sv. krsta umreti, če bi nam neprestano ne priskočili vi na pomoč. Silno težko že pričakujem trenutka, ko bo zadonel glas, da bo vaša častita ustanoviteljica prišteta »blaženim«. Pa ne veselim se tega le jaz sam, ampak vsa Afrika, da, ves svet to željno pričakuje. Ljubi Bog daj, da bi se to prav kmalu zgodilo.

Kolikorkrat sem vas prosil pomoči, skoraj vedno sem bil uslišan, da, večkrat ste me z darili celo presenetili. Danes bi zopet rad predložil eno posebno prošnjo, če vam ne bom nadležen s svojim neprestanim beračenjem. Vendar me tolažijo besede našega prvega velikega misijonarja, ljubega Jezusa, ki je rekel: »Prosrite in boste prejeli, trkajte in se vam bo odprlo...« Zelo bi prosil za naš misijon, če bi nam poslali vijoličast plašč za sveto opravilo velikega tedna in štiri svetilke za procesijo z Najsvetejšim. Doslej nismo imeli nič svetilk za to, ampak smo nosili kar proste sveče, ki pa so večkrat ugasnile, ker je tu močan veter. Lani smo si izposodili za procesijo svetilke iz bližnjega misijona. Pa so bile tako majhne, da nismo mogli dati noter sveč, ki bi gorele pri vsej procesiji. (Prip. ur. Medtem smo poslali bratu Kolencu dve lepi svetilki, dar neke ljubljanske dobrotnice. Tisočkrat naj ji Jezus v presv. Evharišti povrne.)

Tudi oltarnih svečnikov nam zelo primanjkuje, imamo samo majhne. In za perilo ter obleko za zamorčke in misi-

jonarje bi prosil, če je mogoče. Vse tako hitro raztrgamo. Pozdravljam vse misijonske dobrotnike in jim želim blagoslovljeno novo leto!

Vneta za lepoto hiše božje.

Apostolska prefektura Buea (Kamerun).

Pismo P. Jakobsa iz misijonske družbe sv. Jožefa v Mill-Hillu iz Njinkoma.

V misijonu sv. Antona v Njinkomu sva le dva misijonarja, toda dela je čezdalje več in ga kmalu ne bova več zmagovala. Eden je vedno zunaj, da nadzoruje 34 zunanjih postaj s približno 2000 kristjani. V bližini glavne po-

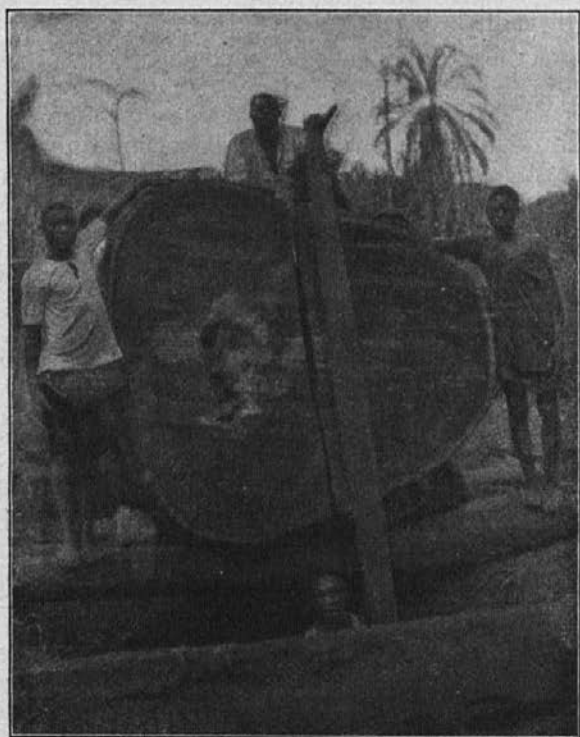

Zamorci donašajo les. Kako se vsi trudijo in pomagajo pri gradbi nove misijonske cerkve.

staje jih živi tudi 2000. Vsak teden imamo 600 spovedi in 2000—3000 sv. obhajil. To je mnogo dela, ako pomislimo, da je treba po pouku kristjanov in katehumenov obiskati še šole in stavbišča.

Pretekli mesec je bilo nad 4000 spovedi in nad 16.000 sv. obhajil, kar je res čudno, če pomislimo, da sem ta misijon ustanovil šele 1927. leta. Januarja tega leta sem mogel že 85 otrok pripustiti k prvemu sv. obhajilu, drugih 235, v starosti od 6—8 let in več, pa se sedaj pripravlja na ta važni dogodek. S tem se bo število sv. obhajil znatno pomnožilo.

400 katehumenov stanuje v bližini misijona, zato je postala nujna potreba, da sezidamo novo, večjo cerkev. Zdaj moram vsako nedeljo dvakrat maševati, obakrat je cerkev natlačeno polna. Je le iz bambusa postavljena, z ilovko ometana in ima streho iz trave. 18 žagarjev pridno pripravlja les za zidavo cerkve. Vse moremo tu le preprosto izvesti, kakor n. pr. žaganje lesa, žganje opeke itd.

Moja žaga.

Naši domačini zelo radi pomagajo. Vso opeko sežgó zastonj, les spravijo brezplačno iz gozda... Toda z denarjem mi ne morejo pomagati, zlasti ne zdaj ob tej krizi. Poprej so delali v rudnikih v Nigeriji ali na plantažah ob obali; toda zdaj počiva obrt in prodaja, delo in plačilo. Pa so naši ljudje navzlic temu srečni in zadovoljni. Zdaj imajo zopet kaj za pod zob, odkar so nas kobilice zapustile. Niso skopi kot ljudje ob obali, zato so pa dobri in preprosti. V moji fari, ki meri 6800 km² ni nobenega belokožca razen

protestantskih pridigarjev; pa tudi ti stanujejo 85 milj proč od moje postaje Njinkom.

Žal da navzlic nesebičnemu delu mojih faranov ne morem plačati pločevine za streho, ki bo stala 300 funtov šterlingov in jo bo treba dobiti 230 km daleč. K temu pride še les, cement itd. In ko mi bodo ljudje donesli pločevino 230 km daleč, jim bom moral dati vsaj hrano za pot. — Vseh teh stroškov mi moji ljudje ne bodo mogli povrniti, čeprav bi radi.

Dobre duše, ali bi ne hotele pomagati, da bi se v središču Afrike sezidala nova cerkev? Tu, kjer so ljudje tako dobri in se mesečno razdeli na tisoče sv. obhajil? To bo dar za še nepokvarjene, dobre, otroško pobožne domačine, najbednejše med bednimi, ki često najpotrebnejšega nimajo. To bo šlo v deželo, ki mnogo dobrega obeta! Prepričan sem, da ne boste odrekli svoje pomoči, čeprav so časi težki... Za ta namen se je darovalo že mnogo sv. obhajil.

Zaupam v Boga, v čigar čast in slavo bo nova cerkev služila. Vseh dobrotnikov se bom vsak dan spominjal pri sv. maši, moji dobri in preprosti farani pa bodo molili zanje.

Iz misijonske okolice angleških gospodičen v Južni Afriki.

Poroča Mati M. J. Consiglio, Glen-Cowie.

Prisrčna hvala za Vaša lepa darila. Gotovo se boste veselili, če Vam povem, da smo s pomočjo teh darov prišli do ljubke cerkvice za naše domače kristjane. In to je velik napredek napram poprejšnji kapelici, ki je bila iz ilovice. Zdaj ima naš Gospod in Stvarnik sebi primerno stanovanje, ki je prostorno za 200 ljudi.

Naj Vam nekoliko opišem, kako je bilo ob otvoritvi, to Vam bo v tolažbo in veselje. To slavlje se je izvršilo na nedeljo presv. Trojice. Domačini so bili polni pričakovanja, me pa tudi polne veselja, ko smo vedele, da bo to edina katoliška cerkev več milj naokrog. Najbližja cerkev je v Lydenburgu, 75 milj od tu. Lep pogled je bil to, ko je toliko poganov prišlo, da bi videli to lepo slovesnost. Pred sv. mašo je pridigoval eden od misijonarjev na prostem v jeziku Sesuto. Domačini so se gnetli od vseh

strani v bližino. Ko je zapel zvonček k sv. maši je 300 vernikov vstopilo v cerkvico, kjer naj bi se prvič darovala nekrvava daritev. Kako genljivo je bilo videti, ko so vsi pobožno pokleknil, da so prejeli blagoslov svojega Boga in Stvarnika, ki o njem še nedavno niso nič vedeli. Po sv. opravilu so ostali na veselici, ki smo jo priredili v proslavo lepega dne. Potem so se vrnili na svoje domove. Zdaj se opravlja vsako nedeljo ob 10 sv. maša za domačine; ob tej priliki slišijo tudi pridigo (pol ure).

Pomislite, da smo že skoraj štiri leta tu v Sekukundlandiji; zato pričakujete, da Vam bom poročala o številnih izpreobrnitvah. Toda milost božja počasi deluje. Zankrat še nimamo novih kristjanov, vendar mnogo ljudi hodi k pouku in bodo nekoč vsi prejeli sv. krst.

Na naši misijonski postaji imamo nekaj katoliških družin, ki so bile poprej v drugih misijonih, pa so se sedaj tu naselile. Njih zgled je potegnil za seboj precejšnje število njihovih rojakov, ki doslej še niso bili tako srečni. Oče ene teh rodbin je bil poprej angleški minister; po gorečnosti ene izmed njegovih hčerá pa je vsa rodbina postala katoliška (skupno 8). Zdaj je on katehist in vneto oznanjuje božjo besedo; še bolj kot je poprej to delal v svoji anglikanski veri. Zato upamo, da se bodo po preteku nekaj let mnogi pridružili zastavi sv. matere katoliške Cerkve.

Eden izmed misijonarjev jezdi po trikrat na teden v razne vasi, da tam poučuje krščanski nauk. Tudi me obiskujemo dvakrat v tednu bolnike in porabimo vsa mogoča sredstva, da pridobimo njih zaupanje, kar se nam zato laže posreči, ker smo se seznanile z jezikom in običaji domačinov. Značilno je, kako postanejo domači, ako smo jim pomagale v njih telesnih potrebah; za vsako, tudi najmanjšo uslugo te vrste so silno hvaležni. Zdaj imamo majhno šolo, kjer poučujemo otroke v raznih strokah in v krščanskem nauku. Starejše deklice se zlasti rade uče šivanja, zato jih sestre v šivanju vezbajo. Je pa tudi neke vrste gospodinjska šola za deklice, kjer se vzgajajo za bodoče gospodinje.

Zelo pogrešamo še bolnišnice, da bi mogle sprejemati in negovati bolnike, ker je zelo hudo, da nimamo kam dejati teh revežev, kadar pridejo od daleč.

H koncu še eno prošnjo: Sestre bi potrebovale majhno sestrsko hišo. Časi so hudi, naša denarna sredstva izčrpana; zato se zopet obračamo na Vašo ljubeznivost in daržljivost.

Moje misijonsko potovanje v Afriko.

Piše novi afriški misijonar p. Franc Bratina, kongr. Sinov presv. Srca.

(Nadaljevanje.)

Več parnikov smo srečali, toda vsi so bili manjši kot naš oceanski parnik. Drugi dan zjutraj smo dospeli v belgijsko luko Antwerpen. Lepo mesto, znamenita je gotična stolnica s slikami od Rubensa. Tudi tu je pod Šeldo (Schelde) podoben prehod kot v Hamburgu pod Elbo, samo da je vhod v globino bolj modern. Potnik stopi na stopnice, ki so pritrjene na leteč pas in se popelje poševno v globino, obenem lahko uporabi še stopnice in gre navzdol in se pelje obenem. Na drugi strani potem zopet tako navzgor. Tudi jaz sem šel po predoru na drugo stran reke in potem z brodom čez reko nazaj. Ta predor je samo za pešce. Dva dni smo ostali v Antwerpenu in ves čas so nakladali na naš parnik blago za Južno Afriko, neizmerno množino železnih izdelkov. Tu sta prišla na ladjo še dva starejša afriška misijonarja, oblata brezmadežne Device Marije, ki sta bila v Evropi na počitnicah. Potem pa je prišel še en benediktinec. Prva dva sta Nemca, sin sv. Benedikta je Belgijec. Tako nas je sedaj pet duhovnikov na parniku. Seveda ne more vsak dnevno maševati, ker imamo samo en oltar (prenosni oltar v kovčegu), temveč se moramo vrstiti, vsak dan dva ali trije. Do sedmih mora biti vse zopet spravljeno v kovčeg.

Iz Antwerpena smo hoteli oditi 24. oktobra zvečer, toda radi goste megle so odhod odložili na drugi dan. Torej 25. oktobra smo odpluli, toda ne proti Afriki, temveč nazaj v smeri, odkoder smo prišli, namreč v Rotterdam na Nizozemskem. Tudi tam smo ostali dva dni. Zopet so ropotali žerjavi in nakladali železo in cement. Ves čas je deževalo. Vendar sem šel v mesto ter maševal v lepi novi cerkvi v pristaniškem predmestju. Ta cerkev je zanimiva, ker je strogo liturgično urejena. Glavni oltar je središče, okoli katerega se vse drugo grupira. Postavljen je zelo visoko, da je dobro viden tudi prav od zadaj. Mašnik pri sveti maši gleda proti ljudstvu, se mu torej ni treba obračati pri »Dominus vobiscum«. Poleg glavnega oltarja je samo še zakramentalni oltar, na katerem sem maševal. Obenem so imeli šolski otroci liturgično sveto mašo. Odgovarjali so duhovniku po latinsko in peli koralno. Skoraj vsi so šli k sv. obhajilu. Trije duhovniki so obhajali med sv. mašo; Holandska je pač evharistična dežela.

Iz Holandske smo šli čez kanal na Angleško. Tam je zopet vstopilo precej novih potnikov, največ Angležev. Tja smo prišli v soboto 28. oktobra. Toda še isti dan smo odrinili in tako zapustili Evropo, Bog vé za koliko časa... Še preden smo prišli v Biskajski zaliv, smo doživeli majhen vihar, valovi so pljuskali na spodnji krov in ljudje so dobili morsko bolezen. Toda kmalu je postalo morje zopet mirno in sedaj imamo krasno vožnjo. Pet dni že nismo videli suhe zemlje, toda jutri zjutraj, ko vstanemo, smo že v Las Palmas na Kanarskih otokih. Vsak dan postaja gorkeje, dasiravno smo še daleč od ekvatorja. Gotovo bo še zelo vroče.

»Usambara«, 21. novembra 1933.

Zadnjič sem ostal v Las Palmas na Kanarskih otokih, sedaj pa sem v bližini Kapskega mesta. Dolga vožnja je bila in marsikaj sem med potjo videl in spoznal.

Vozili smo ob Zlati obali in mimo rtiča Kap Blanco, katerega nismo videli, ker smo bili predaleč od obali. Pač pa smo videli malo pozneje Zeleni rtič, to je bil obenem prvi košček afriškega konti-

nenta, ki so ga videle moje oči. Seveda sem pozdravil to ubogo Afriko, deželo, kateri naj bo posvečeno vse moje bodoče življenje, toda ne le v mojem imenu, temveč tudi v imenu vseh naših misijonskih prijateljev in dobrotnikov, ki so že toliko žrtvovali za spreobrnjenje te dežele in so še vedno pripravljani zanjo žrtvovati in moliti. Kmalu je ta moja »obljubljena« dežela izginila v daljavi. Parnik se namreč ni nič zmenil za moje misli in želje in je plul naprej, naprej po določeni poti.

Pluli smo naprej nekoliko oddaljeni od obrežja, kjer se vrste zanimive dežele, zanimive ne le iz zgodovine afriške kolonizacije, temveč tudi zanimive v misijonski zgodovini. Na primer portugalska Guinea, kjer delujejo očetje sv. Duha. 1911 so bili pregnani od portugalske brezbožne vlade. Toda vlada ni bila zmožna vzgajati ljudstva. Sedaj so tam misijoni zopet lepo razviti. Sierra Leone, grob misijonarjev. Lijonski misijonarji so prišli tja 1858 pod vodstvom škofa Mariona Brésillaca, toda kmalu so vsi misijonarji pomrli, ali pa so se morali vrniti zaradi nezdravega podnebja, nazadnje je umrl škof sam, in je bil pokopan od anglikanskega duhovnika, ker ni bilo nobene katoliškega duhovnika več v deželi. Potem pride Liberija, edina dežela v Afriki, ki je vladana od črnec samih. Ta država je ustanovljena od oproščenih ameriških sužnjev. Toda, ko so ti prišli tja, so zaslužili tako rekoč svoje brate, ki so jih našli v deželi. To je razmeroma nerodovitna dežela za kat. apostolat. Prvi apostolski vikar p. Barron je tam umrl, toda njegov grob je nepoznan. Slava, ki si jo je zaslužil s svojim delom za rešenje duš, ne bo pozabljena. Na koncu Liberije pri Kap Palmas smo zopet zagledali afriško zemljo, potem pa smo zapustili obrežje in pluli vprek čez Gvinejski zaliv naravnost proti Luandi v portugalski Angoli. V luko smo dospeli precej pozno zvečer, ko je bilo že popolnoma temno. Na ladjo so prišli kolonijalni uradniki v motornih čolnih, ki so jih vodili zamorci. To so bili prvi črnci, ki sem jih videl čisto od blizu. Drugi dan smo prišli v Lobito, tudi v temi. Ker pa je parnik pristal k obrežju, smo šli vseeno na suho. Prvič na afriški zemlji. Puščavskega peska na debelo vsepovsod, ponekod celi zameti. Po razmeroma dobro razsvetljeni cesti smo dospeli na »glavni trg« — puščava z nekaj kokosovimi palmami. V Lobito je izstopil en pater benediktinec. Toda moral je čakati več dni na vlak, ki ga je ponesel v najbolj južno ozemlje belgijskega Konga.

Mi pa smo odrinili še ponoči in dospeli po dveh dneh v Walfischbai, glavno luko Južnozahodne Afrike. Tam smo imeli več sreče, prišli smo tja podnevi. Na obrežju smo zagledali p. Morgenschweissa, oblata Brezmadežne Device Marije in dve belo oblečeni sestri benediktinki. V njih spremstvu smo šli na katoliško misijonsko postajo. Tam smo najprej pozdravili Jezusa v najsvetejšem Zakramentu in potem obiskali zamorce v njih »location«, črnem predmestju. Cela procesija nas je bilo: poleg štirih misijonarjev in 17 sester še cela truma katoliških družin iz Duisburga v Porenju, ki gredo v Pretorijo iskat dela. Zamorčki so nas kar obkolili. Prvi, ki je prišel k meni, me je prosil, naj mu dam rožni venec, in sicer po nemško. Pozna se namreč še vedno, da je bila tu nemška kolonija. Skoraj vsi govore nemško, posebno odrasli. Dal sem mu svoj lastni rožni venec, ker nisem imel drugega pri sebi. »Naj bo,« sem si mislil, »ker ni ravno prvi, ki me prosi zanj.« Toda obljubiti mi je moral, da bo molil tudi zame. — Velika revščina vlada v tem črnem predmestju. Nekatere kočice zamorcev so obdane le s starimi vrečami, nič druge stene. Tudi streha ni boljša. No, pa saj strehe skoraj ne potrebujejo, ker ni

nikoli dežja, da so le zavarovani pred pekočimi sončnimi žarki, pred vetrom in pred peskom. Tu je namreč prava pravcata puščava. Vse na okoli sam pesek, nič trave, nič drevja. Veter prenaša pesek sem in tja, tako da nastajajo velikanski peščeni zameti. Veliko denarja stane državo, da ohrani železniško progo in ceste proste peska. Žalostna dežela je to; naš Kras s svojimi dolinami je pravi raj proti tej puščavi. To je puščava Namib, ki se vleče ob vsej obali Južnozahodne Afrike. Ta puščavski pas sega nad 50 km v notranjost. Tam šele se začenja rastlinstvo: kakteje, evforbije, aloje, trnje in trava. Pač pešeno in trnjevo polje tudi za misijonarje. Sploh manjka dežja v vsem tem ozemlju; zato poljedelstvo ne uspeva. Največ vrže še ribolov, živinoreja v notranjosti in pa rudarstvo.

P. Kleye, O. M. I., ki se vozi sedaj z nami s počitnic nazaj v svoj misijon v Transvaal, je bil poprej apostolski prefekt v tem ozemlju. Pokazal nam je zamorca Mijlja, ki je bil nekoč njegov učenec. Pripravil ga je do tega, da nam je po nemško pripovedoval, kako je kot deček s svojimi tovariši lovil miši, jih pekel in jedel. Vprašali smo ga, če so bile dobre. »O, pa še kako, saj smo raje jedli pečene miši, kot pa hrano, ki so jo nam kuhale sestre.« Pokazal nam je tudi desnico, polno brazgotin. Kot deček je kradel, za kazen mu je lastna mati vtaknila roko v ogenj, da si zapomni za vse življenje, kdaj je kradel. Eden sopotnikov nas je slikal pomešane med zamorci. (Dalje.)

Uslišane molitve

na priprošnje služabnice božje Marije Terezije Ledochowske.

Iskreno se zahvaljujem služabnici božji Mariji Tereziji Ledochowski za tretjič prestano operacijo moža. Obljubila sem devetdnevnic za polajšanje bolečin in bila sem takoj uslišana. Stoterna ji bodi hvala. Priporočam se ji še nadalje, posebno v dveh stiskah.

A. Zibret.

Večkrat sem se v najhujših zadevah zatekla k služabnici božji Mariji Tereziji Ledochowski in sem bila uslišana. Naša hiša ima prav veliko zaupanje do te božje služabnice. V znak hvaležnosti sem potem vedno kaj poslala za uboge misijone. Nekoč mi je tekla 13 ur kri iz nosa, to je bilo strašno. Kakor blisk mi šine misel, da naj se obrnem za pomoč do Marije Terezije, kar sem tudi storila in takoj se je kri ustavila. Drugičkrat je imela moja hčerka zelo mučen in hud kašelj, mislili smo, da je že blizu groba. Obrnili smo se do Marije Terezije, kašelj je ponehal in hčerka je zopet zdrava. In tako še večkrat v drugih sličnih zadevah, kar pa ne morem vsega popisati. Za vse prejete milosti se z vso svojo družino iskreno zahvalim.

Fr. K. iz bližine.

Prisrčno se zahvalim Mariji Tereziji Ledochowski za uslišano prošnjo.

K. T., Sv. Peter v Sav. dolini.

V neki potrebi sem se zatekla k služabnici božji in mi je pomagala, za kar se ji zahvaljujem.

M. T. Kokarje.

Iskreno se zahvalim Mariji Tereziji, da me je uslišala v neki zadevi.

E. C., Smarje.

V zahvalo za uslišano prošnjo na priprošnje služabnice božje Marije Terezije Ledochowske pošiljam mal dar.

M. L., Vojnik.

Zahvalim se Mariji Tereziji Ledochowski za prejeto milost.

N. N., Svetina.

Iskreno se zahvalim Mariji Tereziji za uslišano prošnjo.

A. K., Kamnik.

Prisrčna hvala služabnici božji Mariji Tereziji Ledochowski za dobljeno zdravje.

M. J., Maribor.

V neki važni zadevi nam je pomagala služabnica božja Marija Terezija, za kar se ji tu iskreno zahvaljujemo.

V. E., Sv. Barbara.

Zahvaljujemo se služabnici božji Mariji Tereziji Ledochowski za ljubo zdravje v družini.

P., Zetale.

Javno se zahvalim služabnici božji Mariji Tereziji za izkazano pomoč in jo prosim, da mi še nadalje pomaga.

K. P., Krmel.

Zahvaljujem se Mariji Tereziji Ledochowski za dober izid v neki sodnijski zadevi.

N. N., Ljubljana.

V neki zelo važni družinski zadevi sem se obrnila s sinom na častito ustanoviteljico vaše družbe, Marijo Terezijo Ledochowsko. V ta namen sva z velikim zaupanjem pričela opravljati devetdnevnic. Osmi dan devetdnevnic je bila prošnja uslišana. Iz srca se služabnici božji zahvaljujeva za to veliko milost.

N. N., Vič-Ljubljana.

Zahvaljujem se Mariji Tereziji za dobljeno ljubo zdravje.

F. Č., Zg. Kašelj.

Za nešteto prejetih milosti v letu 1933 na priprošnje služabnice božje Marije Terezije Ledochowske se ji iskreno zahvaljujem.

M. V., Jesenice.

V težki zadevi sem se zatekel k služabnici božji Mariji Tereziji in obljubil dar in javno zahvalo v »Odmevu«. Bil sem kmalu uslišan, za kar se ji tisočkrat zahvaljujem.

A. F., Podhorn.

V zahvalo Mariji Tereziji Ledochowski za čudežno pomoč v težki zadevi pošiljam dar za odkup zamorčka.

M. G., Petrovče.

V hudi bolezni sem se priporočal služabnici božji Mariji Tereziji in obljubil botrinski dar zamorčku. Zdravje se mi je kmalu vrnilo, čeprav je zdravnik poprej izrekel stanje kot za brezupno. Izpolnjujem svojo obljubo in se iskreno zahvaljujem za prejeto milost.

S. V., Podkraj.

Zahvalim se Mariji Tereziji za uslišanje v neki važni zadevi. Priporočam vsem, da se k njej zatečejo v potrebah.

I. D., Makole.

Tudi jaz se imam zahvaliti veliki priprošnji služabnice božje Marije Terezije, mamice afriških misijonov, in zato prosim javne objave v »Odmevu«: Neko noč so moja mamo napadle hude notranje bolečine in bali smo se, da nam jo smrt iztrga. V goreči molitvi sem se priporočal mamic afriških zamorcev, da naj izprosi tudi moji mami ljubo zdravje. Bolečine so ponehale in mama so zjutraj vstali. Topot se najlepše zahvaljujem služabnici božji Mariji Tereziji za ljubo zdravje mame in za neko milost, ki mi jo je tudi izprošila. Še nadalje se ji zaupno priporočam v neki mučni zadevi.

J. D., Dolga gora.

V neki zadevi sem se obrnila do služabnice božje Marije Terezije in mi je pomagala, za kar se ji tu iskreno zahvaljujem.

B. J., Novo mesto.

Zahvalim se Mariji Tereziji Ledochowski za uslišano prošnjo in prosim objave v »Odmevu«.

H. Z., Litija.

Dve osebi se zahvaljujeta služabnici božji Mariji Tereziji Ledochowski za prejeto milost.

K. E., Cortedisola.

Zahvaljujem se služabnici božji Mariji Tereziji za uslišanje dveh prošenj.

G. A., Ljutomer.

Moja hčerka Ana je imela hudo bolezen na očeh. Eno oko je bilo 20 dni zaprto, gnojne rane so se ji delale in imela je hude bolečine, malo upanja na ozdravljenje. Z devetdnevnicco smo se zatekli k služabnici božji Mariji Tereziji in takoj se je obrnilo na bolje. Iskreno se zahvaljujem za prejeto milost. M. J., Strmci.

Hudo preizkušena mati se prisrčno zahvaljuje Mariji Tereziji za dobljeno zdravje otrokom, ki so imeli bolezen v grlu in napadal jih je hud kašelj. Smrt je že vzela 8 letnega bratca, nato pa je mati izročila ostale otroke v varstvo služabnice božje in »mamice zamorčkov«, ki jim je zopet izprosila zdravje. J. J., Strmci.

Podpisana se zahvaljuje služabnici božji Mariji Tereziji, da je izprosila deklici, ki je imela hudo davico, zopet zdravje. Drugi deklici je delj časa močno tekla kri iz nosa, tako da je bila nevarnost, da izkrvavi. Položili so ji relikvijo služabnice božje in takoj se je kri ustavila. Š. J., Strmci.

Zahvaljujem se služabnici božji Mariji Tereziji Ledochowski za uslišano prošnjo. J. M., Jesenice.

V zahvalo Mariji Tereziji Ledochowski za čudežno pomoč v težki zadevi pošiljam dar za odkup zamorčka. Neimenovana.

V neki zadevi sem se priporočila služabnici božji Mariji Tereziji in sem bila uslišana, za kar se ji iskreno zahvaljujem in prosim objave v »Odmevu«. M. O., Škofja Loka.

Zahvaljujem se služabnici božji Mariji Tereziji za uslišano prošnjo v nevarni boleznii v želodcu in pošiljam obljubljen dar.

M. Z., Spuhlje.

Iskreno se zahvaljujem Mariji Tereziji za dobljeno milost in se ji še priporočam. R. R., Drešinjvas.

Prisrčna hvala služabnici božji Mariji Tereziji Ledochowski za uslišano prošnjo. J. M., Jesenice.

V neki boleznii pri živini sem se zatekel k blagopokojni grofici Mariji Tereziji Ledochowski in sem bil uslišan. Zahvaljujem se ji in pošiljam obljubljeni dar. Neimenovan, Pliberk.

Služabnici božji Mariji Tereziji Ledochowski se priporočajo: Neimenovana se priporoča za uslišanje dveh prošenj. Če bo prošnja uslišana, obljublja botrinski dar zamorčku in objavo v »Odmevu«; I. H. se priporoča v neki posebni zadevi; N. N. v neki važni zadevi; M. Č. za ozdravljenje bolne noge; P. Ljubljana v neki težki zadevi; K. F., Kleče, za srečen izid neke zelo važne zadeve; Mar. Ogrizek v gospodarskih zadevah in potrebah, če bo prošnja uslišana, obljubljam dar; P. G. Toplice v več važnih zadevah; F. K. za pomoč v hudih skušnjavah; M. T. Ljubljana v neki nujni zadevi; I. I. Slivnica za dobro službo; J. S. Plešivica v neki zadevi; M. R. Ig za ugodno rešitev neke važne zadeve; A. P. Kropa v neki važni zadevi; D. P. K. Ljubljana v neki važni hišni zadevi in obljublja javno zahvalo, če bo prošnja uslišana.

Prip. uredn. V popolnem soglasju z dekretom Urbana VIII. izjavljamo, da se v vsem, kar v zgoraj omenjenih uslišanih kaže na čudežno ali slično, popolnoma podvržemo sodbi sv. Cerkve.

Predmeti za misijone.

Marsikdo bo morda vprašal: Ali pa se sploh more še kaj v misijone poslati? Ali se spleča?

Naj kratko na prvo vprašanje odgovorim. — Družba sv. Petra Klaverja za afriške misijone in oprostitev sužnjevedno za veliko hvaležnostjo sprejema darove tudi v predmetih in jih pošlje v najubožnejše in najpotrebnejše misijone. Če pa želi darovalec, da se pošlje kakšna reč v določen misijon, oziroma za določenega misijonarja ali misijonsko sestro, tudi tej želji prav radi ustrezemo.

Ali se spleča? — Vsi darovi, torej vse, kar je še rabno in nepokvarjeno, je dobrodošlo. Posoda in obleka za službo božjo, cerkveno perilo; šolske potrebščine, priprava za šivanje, nabožni predmeti kot podobice, slike, kipi, škapulirji, križi, rožniveni, svetinjice; žepne ure, obleka za otroke in odrasle; perilo za misijonarje in misijonske sestre. Vse, kar je še v dobrem stanju, se spleča, sicer pa bi stala poštnina več, kot je stvar vredna. Tudi kotenino in blago za obleko radi sprejmemo. Kaj pa igračke? Tudi te napravijo zamorčkom veliko veselje; bodo pa naj cele, ne polomljene. Katekizmi in molitveniki morajo biti v afriških jezikih.

Te tiska Družba sv. Petra Klaverja v svojih misijonskih tiskarnah s pomočjo dobrotnikov. Slika na obratni strani nam kaže cel zaboj takih knjig.

Kratko: Kar rabimo mi tu, to rabijo misijonarji tudi v poganskih deželah in to tem bolj, ker nimajo ne denarja, ne prodajaln na razpolago. Darove v predmetih hvaležno sprejema in jih odpošlje v misijone: Družba sv. Petra Klaverja, Ljubljana, Metelkova ulica 1.

Poklic pomožne misijonarke za Afriko.

Pomožne misijonarke so duhovne hčere služabnice božje Marije Terezije Ledochowske. One nadaljujejo započeto delo te velike apostolske duše. Pomožne misijonarke se popolnoma posvetijo misijonski službi in živijo po pravilih, ki so jih papež Pij X. l. 1910. končno-veljavno odobrili. Izobražene gospodične, pa tudi dekleta z navadno šolsko izobrazbo, ki imajo veselje do misijonov in do redovnega življenja, naj prosijo sprejema pri vodstvu Družbe sv. Petra Klaverja.

Zahvale.

Presvetemu Srcu Jezusovemu in Marijinemu, sv. Jožefu, sv. Petru Klaverju, sv. Antonu Pad., sv. Mali Tereziji, bl. o. Don Boscu, škofu Slomšku, služabnici božji Mariji Tereziji Ledochowski, Marjeti Sinclair in drugim patronom: L. K. Konjice za dobljeno zdravje; C. š. Dobričavas za uslišano prošnjo; T. S. Hodiše za več prejetih milosti; O. M. Ljubljana za dobljeno zdravje; P. M. Celje za pomoč v večkratnih stiskah; L. K. Velka Goba za pomoč pri živini; U. H. Šmarje za uslišano prošnjo; Č. T. Šmartno za večkrat uslišano prošnjo; N. P. Ptujška gora tisočera zahvala za večkrat uslišano prošnjo; M. K. Kazaze za ozdravljenje bolne osebe in za zdravje pri živini.

S.P. C. 105

Kiboscho

East-Africa